

Sygn. akt I C 1939/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r. w Toruniu.

sprawy z

M. R. (1)

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. R. (1) kwotę 13.143 zł (trzynaście tysięcy sto czterdzieści trzy złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 marca 2017r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. R. (1) kwotę 697,97 zł (sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 marca 2017r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.072 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 238,87 zł (dwieście trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych wydatków;

VI. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 608 zł (sześćset osiem złotych) tytułem zwrotu części nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sygn. akt I C 1939/17

UZASADNIENIE

Powódka M. R. (1) wniosła przeciwko (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwoty 3.000 zł tytułem częściowego dalszego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2017r. do dnia zapłaty, o zapłatę kwoty 100 zł tytułem częściowego dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż w dniu 24 lipca 2016 r. uległa wypadkowi drogowemu. Na skutek zdarzenia doznała obrażeń w postaci urazu głowy, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, ogólnych potłuczeń, w tym kręgosłupa w odcinku lędźwiowym. Obrażenia wymagały długiego leczenia i wielu konsultacji. Powódka wymagała pomocy osób trzecich. Od wypadku od 13 stycznia 2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Wymagała również rehabilitacji. Obrażenia łączyły się z silnymi dolegliwościami bólowymi. Powódka wskazała, że w jej ocenie należne jej zadośćuczynienie wynosi 20.000 zł (dochodzi jedynie jego części), pozwany odmówił powódce wypłaty odszkodowania - kosztów niezbędnej opieki osób trzecich w kwocie 2.160 zł (pomoc była niezbędna przez dwa miesiące po 3 godz. dziennie). Powódka poniosła koszty leczenia farmakologicznego, zakupu kołnierza ortopedycznego oraz kinesiology tape blue w kwocie 113,96 zł, pozwany zwrócił jedynie kwotę 70,98 zł. Koszt rehabilitacji, konsultacji medycznych i badania RTG wyniósł 655 zł, pozwany odmówił zwrotu poniesionych kosztów. W wyniku wypadku uszkodzeniu uległ zegarek powódki zakupiony w dniu 2 czerwca 2016 r. w kwocie 73 zł oraz wyświetlacz telefonu marki S. (...), koszt naprawy wyniósł 650 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę. Wskazał, iż przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 500 zł oraz kwotę 70 zł tytułem dojazdów do lekarzy u na komisję lekarską (...) S.A. Podniósł, iż przyznana powódce kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy. Podkreślił, iż roszczenie powódki jest wygórowane i nie została przez powódkę udowodniona.

Na rozprawie w dniu 28 maja 2018 r. powódka przyznała, że pozwany zwrócił jej również utracony zarobek.

Pismem z dnia 28 lutego 2019 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie: kwoty 13.143 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2017 r. do dnia zapłaty, o zapłatę kwoty 2.105,59 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lutego 2017 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że rozszerzając powództwo uwzględniła kwotę 500 zł zadośćuczynienia, którą pozwany przyznał w toku postępowania likwidacyjnego oraz kwotę 4.857 zł jaką powódka otrzymała tytułem jednorazowego odszkodowania. Z kolei na kwotę dochodzonego odszkodowania składa się m.in. kwota 432 zł tytułem kosztów niezbędnej opieki osób trzecich (łącznie 36 godzin x 12 zł za godzinę).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

M. R. (1) jest policjantką. W dniu 24 lipca 2016 r. była na służbie. Wraz z kolegami z pracy jechała Autostradą (...) samochodem marki O. nr rej. (...) zabezpieczać Światowe Dni (...). M. R. (1) podróżowała jako pasażerka, siedziała w ostatnim rzędzie pojazdu po prawej stronie. W prawidłowo jadący samochód O. uderzył kierujący pojazdem marki S. o nr. Rej. (...). W chwili wypadku M. R. (1) miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

Bezsporne.

Po zdarzeniu M. R. (1) została przewieziona karetką do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. gdzie rozpoznano u niej uraz głowy, skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, ogólnych potłuczeń, w tym kręgosłupa w odcinku lędźwiowym. M. R. (1) nie była hospitalizowana.

Po wypadku powódka była leczona w poradni ortopedycznej, neurologicznej, neurochirurgicznej, zdrowia psychicznego. Powódka przeszła zabiegi fizjoterapeutyczne – terapię manualną odcinka lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego.

Bezsporne.

W wyniku wypadku M. R. (1) doznała następujących obrażeń: skręcenie kręgosłupa szyjnego wygojone z ograniczeniem skrętu w lewo, stłuczenie kręgosłupa lędźwiowego wygojone z zaznaczonym zespołem bólowym, stłuczenie głowy wygojone bez następstw, blizna okolicy szyi po prawej stronie.

Nadto powódka cierpi na zmiany zwyrodnieniowe obu stawów biodrowych oraz dyskopatię kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, które to schorzenia nie mają związku z wypadkiem.

Dowód: opinia biegłego k. 135-144.

M. R. (1) doznała 5% uszczerbku na zdrowiu z uwagi na skręcenie kręgosłupa szyjnego wygojone z ograniczeniem skrętu w lewo, 2% z uwagi na stłuczenie kręgosłupa lędźwiowego wygojone z zaznaczonym zespołem bólowym i 1 % uszczerbku na zdrowiu z uwagi na bliznę okolicy szyi po prawej stronie.

Dowód: opinia sądowno – lekarska k. 135-144

Po urazie powódka przez 3 tygodnie wymagała stosowania kołnierza ortopedycznego. Do 13 stycznia 2017r. wymagała zwolnienia lekarskiego, w związku z doznanymi urazami w 2016r. wymagała stosowania zabiegów rehabilitacyjnych.

Powódka przez okres 1,5 miesiąca, przez 6 godzin tygodniowo wymagała pomocy osób trzecich.

Dowód: opinia sądowno – lekarska k. 135-144

Po urazie dolegliwości bólowe w skali numerycznej (...) 0-10 pkt utrzymywały się na poziomie 4 punktów. W trakcie leczenia i rehabilitacji powoli dolegliwości bólowe ustępowały.

Dowód: opinia sądowno – lekarska k. 135-144

Obecnie stan zdrowia powódki jest dobry, w trakcie leczenia nie doszło do komplikacji i powikłań.

Dowód: opinia biegłego k. 135-144

M. R. (1) pokryła koszty leczenia: kołnierz ortopedyczny 35 zł, leki 73,10 zł, wizyty lekarskie 255 zł, zabiegi rehabilitacyjne 400 zł, zakup sprzętu do rehabilitacji kinesiologii type blue 34,99 zł.

Dowód: zeznania świadka B. R. (1) k. 123-123v

rachunki k. 58-62

M. R. (1) zgłosiła szkodę do (...) S.A. w dniu 3 lutego 2017r.

Decyzją z dnia 27 lutego 2017r. ubezpieczyciel przyznał M. R. (2) zadośćuczynienie w kwocie 500 zł, 70,98 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, 25 zł koszt dojazdów do placówek medycznych. Decyzją z dnia 22 sierpnia 2017r. ubezpieczyciel przyznał powódce dodatkowo kwotę 45 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu, 1,050,24 zł tytułem zwrotu utraconego zarobku.

Dowód: decyzja k.11-11v,14-14v

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłego, zeznań świadka oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłego.

Sąd uznał w/w opinię za wiarygodny dowód w sprawie.

Opinia biegłego była logiczna, spójna, a także udzielała dokładnych odpowiedzi na pytania sformułowane w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentnymi i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją oraz po zbadaniu powódki, a zatem opinia ta została sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego sądów.

Opinia biegłego nie została zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu nie było jakichkolwiek podstaw by opinię biegłego uznać za nierzetelną czy niefachową. Dlatego Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii.

Dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy nie budziła zastrzeżeń; nie była przedmiotem wątpliwości, ani Sądu, ani stron. Materiał ten uznano za wiarygodny w całości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. R. (2) w całości, ponieważ były one logiczne, spójne oraz zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Przy ocenie wiarygodności świadka Sąd miał na uwadze to, iż świadek jest matką powódki, niemniej jednak nie przesadziło to o tym, iż jej twierdzenia mijają się z prawdą. Świadek w sposób konkretny i logiczny przedstawiła okoliczności dotyczące sprawowania opieki nad córką, jej stanu zdrowia, przebiegu leczenia, zakresu koniecznej pomocy.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, że doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego powódka została poszkodowana. Nie kwestionowaną przez strony była również okoliczność, że ubezpieczyciel sprawcy szkody uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powódce kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia, 70,98 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, 70 zł koszt dojazdów do placówek medycznych, 1,050,24 zł tytułem zwrotu utraconego zarobku. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy rozmiar krzywd doznanych przez powódkę uzasadnia przyznanie dalszej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści przepisu art. 445 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Nie może ulegać wątpliwości, że żądanie powódki zasądzenia zadośćuczynienia jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegóż wartości ekonomicznej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyty w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej

krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Z okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności z opinii biegłego, wynika, że w konsekwencji kolizji powódka doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego - wygojone z ograniczeniem skrętu w lewo, stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego - wygojone z zaznaczonym zespołem bólowym, stłuczenia głowy - wygojone bez następstw, blizny okolicy szyi po prawej stronie. Powódka doznała 5% uszczerbku na zdrowiu z uwagi na skręcenie kręgosłupa szyjnego wygojone z ograniczeniem skrętu w lewo, 2% z uwagi na stłuczenie kręgosłupa lędźwiowego wygojone z zaznaczonym zespołem bólowym i 1 % uszczerbku na zdrowiu z uwagi na bliznę okolicy szyi po prawej stronie, łącznie 8%.

Bezpośrednio po wypadku dolegliwości bólowe były dość duże, w miarę upływu czasu malały. Powódka bezpośrednio po wypadku zmuszona była przez okres 3 tygodni nosić kołnierz ortopedyczny, po wypadku musiała przejść zabiegi rehabilitacyjne, początkowo odczuwała lęki przed jazdą samochodem. Powódka pozostawała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim.

W takim stanie rzeczy tj. biorąc pod uwagę wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu, rozmiar i zakres cierpień jakich doznała powódka, długotrwały proces leczenia, konsekwencje uszczerbku odniesionego przez powódkę w jej życiu osobistym, kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powoda krzywdy, będzie kwota 18.500 zł, przy czym pomniejszona o kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym oraz o kwotę otrzymanego przez powódkę jednorazowego odszkodowania 4.857 zł (zgodnie ze sformułowanym żądaniem pozwu).

Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powódkę.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 5 marca 2017r, tj. od dnia następującego upływie 30 dni od zgłoszenia szkody u ubezpieczyciela.

Sąd uwzględnił także roszczenie o zwrot kosztów leczenia, w kwocie 697,97 zł.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Do kosztów tych zalicza się w szczególności koszty leczenia. Powódka przedstawiła dowody potwierdzające poniesienie tych kosztów w postaci faktur i rachunków za leczenie, leki, rehabilitację i sprzęt rehabilitacyjny w łącznej wysokości 768,95 zł.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie pozwany nie wykazał, że powódka mogła uzyskać świadczenia lekarskie, których dotyczy żądanie pozwu, nieodpłatnie w ramach publicznego systemu opieki zdrowotnej i to bez żadnego uszczerbku dla procesu jej leczenia. W ocenie Sądu powódka w trosce o stan swojego zdrowia, konieczność odzyskania pełnej sprawności fizycznej (zwłaszcza w kontekście wykonywanego zawodu – funkcjonariusz policji) miała prawo skorzystać z jak najlepszej i jak najszybszej formy leczenia, w tym rehabilitacji. Jak powszechnie bowiem wiadomo w przypadku publicznej służby zdrowia okres oczekiwania na zabiegi rehabilitacyjne jest stosunkowo długi w porównaniu z prywatnymi gabinetami. W ocenie Sądu potrzeba podjęcia bezzwłocznego leczenia, w okolicznościach niniejszej sprawy, usprawiedliwiała podjęcie go w prywatnym sektorze służby zdrowia. Działanie takie uznać należy za racjonalne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Przy czym kwota wydatków na leczenie jaką w związku z powyższym poniosła powódka, nie wydaje się na tyle duża, by jej działania uznawać za nieracjonalne.

O odsetkach od zasadzonej kwoty 697,97 zł orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 5 marca 2017r, tj. od dnia następującego upływie 30 dni od zgłoszenia szkody u ubezpieczyciela.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt III oddalił powództwo. W ocenie Sądu powódka nie wykazała, że w wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ jej telefon i zegarek.

Nadto powódka nie wykazała, żeby poniosła koszty opieki osób trzecich. Sąd nie neguje, że po wypadku powódka wymagała pomocy osób trzecich, ale jak wynika z twierdzeń powódki pomoc świadczyły jej osoby najbliższe, rodzice, partner, nie brały za to wynagrodzenia,

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powódka przegrała jedynie w niewielkiej części, dlatego pozwany winien zwrócić powódce całość podniesionych kosztów, przy czym koszty zastępstwa procesowego ustalone są według stawek przypisanych do wartości przedmiotu sporu wskazanego w pozwie a nie wartości żądania po jego rozszerzeniu. Na koszty procesu poniesione przez powódkę składa się: wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 155 opłata od pozwu, 1.000 zł zaliczka na biegłego.

Z uwagi na to, iż opłata od rozszerzonego powództwa nie została uiszczana na mocy art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 608 tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. W punkcie V wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 238,87 zł tytułem nieuiszczonych wydatków związanych z opinią biegłego.